

HARPER TROPHY

\$4.95 US
\$6.75 CDN

ಝ್ಲಾತೆಹ, ಀ ಆಡಿನ ಕತೆ

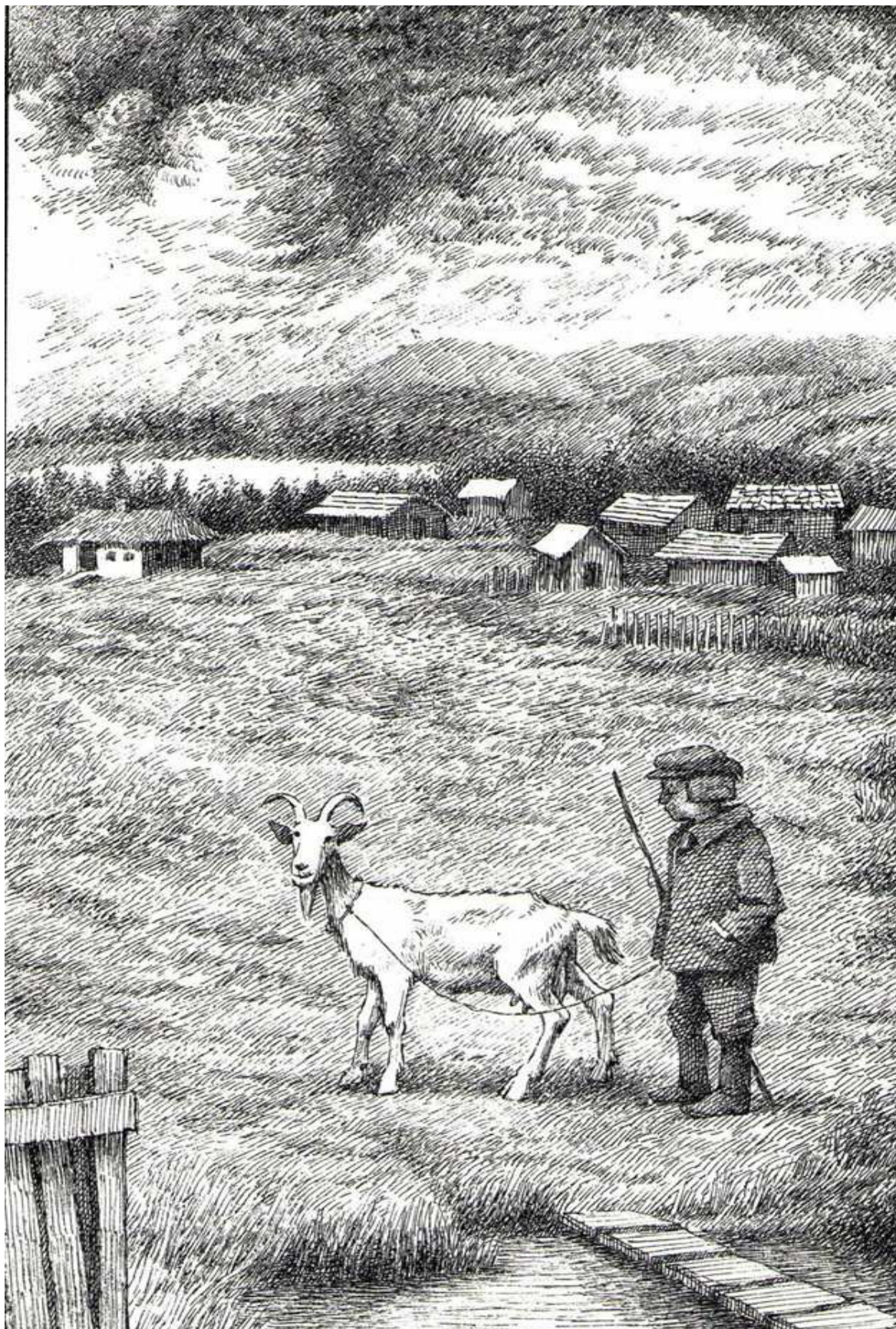
ಮೂಲ ಲೇಖಕಃ ಇಸಾಕ ಬಾಶೆವಿಸ್ ಸಿಂಗರ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆಃ ಪ್ರಭಾಕರ ನಾನಾವಟಿ

ಇದು ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಮ ಬೀಳುವ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯ ರ್ಘ್ಲಾತೆಹ ಎಂಬ ಆಡಿನ ಕತೆ. ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಹೂದಿ ಧರ್ಮದ ಜನರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಡಿಸೆಂಬರ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಹನುಕ್ಕೆ ಎಂಬ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲರು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಮ ಬಿದ್ದು ದಾರಿ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ವರುಷ ಅಷ್ಟೊಂದು ಚಳಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಡುನಡುವೆ ಬಿಸಿಲು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಒಣ ಹವೆ ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದಲಾರದು ಎಂದು ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಉಹ. ಎಲ್ಲ ಬದಿ ಹುಲುಸಾಗಿ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದಿತ್ತು. ಒಕ್ಕಲಿಗರು ತಮ್ಮ ದನ-ಕರುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಯುರ್ವ್ಹನನು ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಪಶುರೋಮಗಳಿಂದ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ವರುಷ ಅಷ್ಟೊಂದು ಚಳಿಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅವನ ವ್ಯಾಪಾರ ಕುಂದುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಹಬ್ಬ ಆಚರಿಸಲೆಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಆಡನ್ನು ಮಾರಿ ಹಣ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ರ್ಘ್ಲಾತೆಹ ಎಂಬ ಅವನ ಆಡು ಮುದಿಕೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಾಲು ಕೂಡ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯ ಫೆವೆಲ ಎಂಬ ಮಾಂಸದ ಅಂಗಡಿಯವನು ಈ ಆಡನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಮಾರಿದರೆ ಎಂಟು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುವದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಈ ಹಣದಿಂದ ಹಬ್ಬಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಣಬತ್ತಿ, ಆಲೂಗಡ್ಡೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಡುಗೋರೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಯುರ್ವ್ಹನನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದನು. ಯುರ್ವ್ಹನನು ತನ್ನ ಮಗ, ಆರೋನನಿಗೆ ಆಡನ್ನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಹೇಳಿದನು. ಆರೋನನಿಗೆ ಆಡನ್ನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವದೆಂದರೆ ಕಟುಕನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುವದು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಮೀರುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವನ ತಾಯಿ, ಲೀಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೀರು ಹರಿಯತೊಡಗಿತು.

ಆರೋನನ ಅನಾ ಮತ್ತು ಮಿರಿಯಮ ಈ ತಂಗಂದಿರು ದೊಡ್ಡ ದನಿ ತೆಗೆದು ಅಳತೊಡಗಿದರು. ಆರೋನನು ತನ್ನ ಉಣ್ಣೆಯ ದಪ್ಪವಾದ ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಕಿವಿ ಮುಚ್ಚುವ ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಜ್ಜಾದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯ ತಿಂಡಿಗಾಗಿ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬ್ರೆಡ್ಡಿನ ತುಂಡುಗಳು ಹಾಗು ಒಂದಿಷ್ಟು ಪನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡನು. ರ್ಘ್ಲಾತೆಹದ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಅವನು ರ್ಘ್ಲಾತೆಹ ಜತೆ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಸಂಜೆಯಾಗುವ ಮುನ್ನ ಕಟುಕನಿಗೆ ರ್ಘ್ಲಾತೆಹನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಣ ಪಡೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಅವನಲ್ಲಿದ್ದು ಮರುದಿನ ಮರಳಿ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾದಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲರು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ

ನಿಂತು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು. ಝಾತೆಹ ತೆಪ್ಪಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರತೊಡಗಿತು. ಅದರ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟುವಾಗ ಅದು ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಝಾತೆಹ ತನ್ನವರನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಿಂಡಿ, ಹುಲ್ಲು ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಎಂದಿಗೂ ಯಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆರೋನ ಮತ್ತು ಝಾತೆಹ ಪಟ್ಟಣದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದರು. ದಾರಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಝಾತೆಹನಿಗೆ ಇದು ಅಪರಿಚಿತ ದಾರಿ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿರುವಿ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದಂತೆ ಆರೋನನನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಆಡುಗಳು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಕೂಡದು ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾಗಿ ತೆಪ್ಪಗಾಯಿತು. ಈ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯ ಹೊಲ, ಹುಲ್ಲುಗಾವಲು, ಹಾಗೂ ಹುಲ್ಲಿನ ಮಾಳಿಗೆಗಳಿರುವ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತ ಅವರು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೀದಿ ನಾಯಿಗಳು ಬೊಗುಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಆರೋನನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಬಡಿಗೆಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಂಜಿಸಿ ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆರೋನ ಹೊರ ಬೀಳುವಾಗ ತಿಳು ಬಿಸಿಲು ಇತ್ತು. ನೋಡುನೋಡುವದರಲ್ಲಿ ಹವಾಮಾನ ಬದಲಾಯಿಸತೊಡಗಿತು. ಕಪ್ಪು ಮೋಡಗಳು ಮುಗಿಲನ್ನು ತುಂಬತೊಡಗಿದವು. ತಂಪು ಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗಿತು. ಹಕ್ಕಿಗಳೆಲ್ಲ ಕಡಿಮೆ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತ ಧ್ವನಿ ಮಾಡತೊಡಗಿದವು. ಮಳೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಕೆಲ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಆಣೆಕಲ್ಲುಗಳು ಬೀಳತೊಡಗಿದವು. ಮುಸ್ಸಂಜೆ ತರಹ ಕತ್ತಲು ಕವಿಯಿತು. ಆಣೆಕಲ್ಲುಗಳು ಹಿಮಗಡ್ಡೆಯಾದವು.

ತನ್ನ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷದ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಆರೋನನು ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಹವಾಮಾನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಇಂದಿನಂತಹ ಹವಾಮಾನ ಅನುಭವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ತಾನು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದಾರಿ ಕಾಣಲೊಲ್ಲದು. ಮಂಜುಗಡ್ಡೆಯಂತೆ ತಂಪಾದ ಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗಿತು. ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಇಕ್ಕಟ್ಟಾಗಿತ್ತು, ಅಲ್ಲದೆ ಅಂಕುಡೊಂಕಾಗಿದ್ದಿತ್ತು. ಆರೋನನಿಗೆ ತಾನು ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಿಮದ ಸುರಿಮಳೆಯಿಂದಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮೈ ಕೊರೆಯುವ ಚಳಿ ಅವನ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಒಳಹೊಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು.

ಮೊದಮೊದಲು ಝಾತೆಹಕ್ಕೆ ಈ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಹವೆಯ ಪರಿವೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ವಯಸ್ಸು ಕೂಡ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷದಷ್ಟೇ ಇತ್ತು. ಚಳಿಗಾಲದ ಅನುಭವ ಸಾಕಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಇಂದು ಮಾತ್ರ ಅದರ ಕಾಲುಗಳು ಹಿಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗತೊಡಗಿದಾಗ ಅದು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಕತ್ತೆತ್ತಿ ನೋಡತೊಡಗಿತು. ನಾವು ಇಂತಹ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಹೊರಗೆ ಬೀಳಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಂತೆ ಅದರ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆರೋನನಿಗೆ ಯಾವದಾದರೂ ಜಾರು ಬಂಡಿ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದರ ಸುಳಿವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಮದ ಅಲೆಗಳು ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ ದಟ್ಟವಾಗತೊಡಗಿದವು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಹಾಸುಗಲ್ಲಿನಂತೆ ಹಬ್ಬತೊಡಗಿದವು. ಆರೋನನ ಬೂಟಾಗಳಿಂದ ಕಾಲಡಿಗಳು ಹೊರಬಂದು ನೆಲವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದವು. ಆದರೆ ಈ ನೆಲ ದಾರಿಯಾಗಿರದೆ ಹದ ಮಾಡಿದ ಹೊಲದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅವನಿಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ್ದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಮೂಡಲ - ಪಡುವಲ ಈ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೇ ಅವನು ಗುರುತಿಸಲಾರ. ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಿಕ್ಕು ಯಾವದು ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಿಕ್ಕು ಯಾವದು ಈ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಆತ ಈಡಾದನು. ಬಿರುಗಾಳಿಯ ಸಿಳ್ಳು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಅಬ್ಬರ, ಹಿಮದ ಸುರಿಮಳೆ, ಸುಂಟರ ಗಾಳಿ ಇವೆಲ್ಲವು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಾಟ ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣತೊಡಗಿದವು. ಎದುರಿಗೆ ಬಿಳಿಯಾದ ಧೂಳು ಧುತೆಂದು ನಿಂತಂತೆ ಝಾತೆಹಕ್ಕೆ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಝಾತೆಹ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದರ ಕಾಲ್ಬೆರಳುಗಳ ಬಿರುಕಿನಲ್ಲಿ ಹಿಮ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ನಡೆಯಲು ಬಾರದು. ಮನೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗುವ ಎಂಬ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಅದು ನೋಡತೊಡಗಿತು. ಅದರ ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲ ಹಿಮದ ಅಲೆಗಳು ಬಿದ್ದಿದ್ದವು.

ಆರೋನನು ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂಜಿದ್ದರೂ ಹೊರತೋರಿಸಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಆಸರೆ ದೊರೆತರೆ ಎಲ್ಲ ಸರಿಹೋಗುವದು ಎಂದು ಅವನ ಲೆಕ್ಕ. ಆಸರೆ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ಸಾವು ನಿಶ್ಚಿತ ಎಂಬುದರ ಅರಿವು ಅವನಿಗೆ ಇತ್ತು. ಹಿಮವರ್ಷಾವದಿಂದಾಗಿ ಹಿಮವು ಅವನ ಮೊಳಕಾಲಿನ ವರೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಕೈ ಕಾಲುಗಳೆಲ್ಲ ಜುಮ್ಮೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೆರಳುಗಳಿಗೆ ಸಂಜ್ಞೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಉಸಿರಾಡಿಸಲು ಕೂಡ ತೊಂದರೆ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂಗು ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ಬಿರುಸಾಗಿತ್ತು. ಹಿಮದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕೈಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕತೊಡಗಿದನು. ಝಾತೆಹದ ಕಾಲುಗಳು ಅಂಜಿ ಅಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ನಂಬಿಕೆ

ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅವರೇ ನನ್ನನ್ನು ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ
ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಆರೋನ ತನಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಝಾತೆಹನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ದೇವರ ಮೊರೆ ಹೊಕ್ಕಿ
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ದಿನ್ನೆಯಂತಹ ಒಂದು ಆಕೃತಿ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಇಂತಹ
ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹಿಮದ ದಿನ್ನೆ ಯಾರೂ ಕಟ್ಟಿರಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದನು. ಬಹು
ಕಷ್ಟದಿಂದ ಕಾಲೂರಿ ಹಿಮದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತ ಮುಂದೆ ಸರಿಯತೊಡಗಿದನು. ಆರೋನನು ಕೂಡ
ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದರಿಂದ ಹಿಮದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಕಾಲಿಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.
ಸಮೀಪದಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಅದು ಒಂದು ಹುಲ್ಲಿನ ಬಣಿವೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೈತಿವಿದು
ಅದರಲ್ಲಿ ಗೂಡು ಮಾಡಿದನು. ತನಗೆ ಹಾಗು ಝಾತೆಹಕ್ಕೆ ಸರಿದಾಡುವಷ್ಟು ಜಾಗ
ಮಾಡಿದನು. ಹೊರಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಚಳಿ ಇದ್ದರೂ ಗೂಡಿನೊಳಗೆ ಬೆಚ್ಚಗಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೆ
ಝಾತೆಹಕ್ಕೆ ತಿನ್ನಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಹುಲ್ಲು ಕೂಡ ಇತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಅದು ಹುಲ್ಲು ತಿನ್ನಲು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಹೊರಗೆ ಹಿಮ ಸುರಿಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಆರೋನನು ಬಂದ ದಾರಿ
ಮುಚ್ಚತೊಡಗಿತು. ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಉಸಿರಾಡಿಸಲು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಉಸಿರಾಡಿಸಲು ಹವೆ
ಬೇಕಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆರೋನನು ಬಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಿಂಡಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಈಗ
ಹಿಮ ಒಳಬರದೆ ಹವೆ ಮಾತ್ರ ಬರತೊಡಗಿತು.

ಝಾತೆಹ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ಹುಲ್ಲನ್ನು ತಿಂದು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು. ಈಗ
ಅದಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯರ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಆರೋನನಿಗೂ
ಹಸಿವೆಯಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿಯ ಬ್ರೆಡ್ಡಿನ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ತಿಂದು
ಮುಗಿಸಿದನು. ಆದರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಝಾತೆಹದ ಎಡೆ ನೋಡಿದಾಗ ಅದರ
ಕೆಚ್ಚಲು ತುಂಬಿದ್ದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅವನು ಅದರ ಮಗ್ಗಲು ಕುಳಿತು ಹಿಂಡಿದಾಗ ಅವನ
ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಲು ಬೀಳತೊಡಗಿತು. ಹಾಲು ಸಾಕಷ್ಟು ರುಚಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಝಾತೆಹಕ್ಕೆ
ಇದು ಸೇರದಿದ್ದರೂ ಅದು ತೆಪ್ಪನೆ ಕುಳಿತು ಹಾಲು ಕೊಡಲು ಅಣಿಯಾಯಿತು. ಇದು ನನ್ನ
ಕಾಣಿಕೆ ಎಂದು ಹಾಲು ಕೊಡತೊಡಗಿತು. ಇಂತಹ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬದಿಗೂ ಗೋಡೆ ಹಾಗು

ಮೇಲೆ ಹುಲ್ಲಿನ ಚಪ್ಪರ ಇರುವ ಆಸರೆಗಾಗಿ ಹಾಲು ಕೊಡಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಗೂಡಿನಲ್ಲಿಯ ಕಿಂಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಬ್ಬರವನ್ನು ಅವನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಿರುಗಾಳಿಯು ಹಿಮಗಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ ತುಂಬ ಕತ್ತಲು. ಇದು ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲವೆ ಹಿಮವರ್ಷಾವದ ಕತ್ತಲೇ ಎಂಬುದೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಚಳಿ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ನೆಮ್ಮದಿ ಇತ್ತು. ಒಣ ಹುಲ್ಲು ಮತ್ತು ಕಾಡಿನ ಹೂವುಗಳು ಸೂರ್ಯನ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಝಾತೆಹ ಹುಲ್ಲು ತಿನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ, ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ಹುಲ್ಲನ್ನು ಹರವುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಮಲಗಿದಾಗ ಅದರ ಶರೀರ ಕಾವು ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಝಾತೆಹನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದು ಅವನ ತಂಗಿಯೇ ಸರಿ. ಈಗ ಆತನು ಒಬ್ಬಂಟಿ. ಎಲ್ಲ ಬಳಗದಿಂದ ದೂರವಾಗಿದ್ದನು. ಯಾರ ಜತೆಯಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲ. ಈಗ ಅವನು ಝಾತೆಹದ ಜತೆ ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದನು.

“ಝಾತೆಹ, ನಮಗೆ ಏನಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಎಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆ ನಿನಗಿದೇಯೆ?”

“ಬೆSSS...” ಇದು ಅದರ ಉತ್ತರ.

“ಈ ಬಣಿವೆ ಸಿಗದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಈವರೆಗೆ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೆವು.”

“ಬೆSSS...”

ಇದೇ ರೀತಿ ಹಿಮ ಬೀಳತೊಡಗಿದರೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲ ದಿನ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗಬಹುದು.

“ಬೆSSS...”

“ಬೆSSS... ಎಂದರೆ ಏನು? ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾತನಾಡು.”

“ಬೆSSS... ಬೆSSS...” ಝಾತೆಹದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ.

“ಇರಲಿ ಬಿಡು. ನಿನಗೆ ಮಾತಾಡಲು ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲವು ತಿಳಿದಿರಬೇಕು.

ನಿನಗೆ ನಾನು ಬೇಕು, ನನಗೆ ನೀನು ಬೇಕು. ಅಹುದೋ.. ಅಲ್ಲವೋ !”

“ಬೆSSS...”

ಆರೋನನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವನು ಹುಲ್ಲಿನ ತಲೆದಿಂಬನ್ನು ಮಾಡಿ ತೂಕಡಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಝಾತೆಹ ಕೂಡ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿತು.

ಆರೋನನು ಕಣ್ಣೆರೆದಾಗ ಬೆಳಗಾಗಿದೆಯೋ, ರಾತ್ರಿ ಇದೆಯೋ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.
ಹಿಮವು ಕಿಂಡಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಹೊಡೆದೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ
ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಡಿಗೆ ಇತ್ತು. ಬಡಿಗೆಯಿಂದ ಒತ್ತಿದಾಗ ಹಿಮಗಡ್ಡೆಗಳು
ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವು. ಹೊರಗೆ ನೋಡಿದಾಗ ಇನ್ನೂ ಕತ್ತಲೆ ಇತ್ತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹೊರಬೀಳುವ ಸಾಹಸ
ಆತ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶ ನಿರಭ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಚಂದ್ರನು ಕಾಣತೊಡಗಿದನು. ಹಿಮದ ಹಾಸಿಗೆಯ
ಮೇಲೆ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಹರಡಿತು. ಆರೋನನು ಬಣಿವೆಯಲ್ಲಿಂದ ದಾರಿ ಅಗೆದು ಹೊರಬಂದನು.
ಎಲ್ಲ ಬದಿಗೂ ಬಿಳಿ ಬಿಳಿ. ನೀರವ ಶಾಂತತೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿಯ ಚುಕ್ಕೆಗಳು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ
ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಚಂದ್ರನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು.

ನಾಲ್ಕನೆ ದಿನದ ಮುಂಜಾವಿನಲ್ಲಿ ಜಾರು ಬಂಡಿಯ ಗಂಟೆಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಣಿವೆ
ದಾರಿಯಿಂದ ದೂರವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ
ಜಾರು ಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ಒಕ್ಕಲಿಗನು ಅವನಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಆದರೆ
ಆ ದಾರಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯ ಫೆವೆಲನ ಮಾಂಸದ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯ ಅವನ
ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆರೋನನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಯೂತೆಹನನ್ನು ಕಟುಕನಿಗೆ ಕೊಡುವದಿಲ್ಲ
ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಆರೋನನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮತ್ತು ಆಡನ್ನು
ಶೋಧಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿರಬೇಕೆಂದು
ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇವರ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ
ಸಿಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವನ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ತಂಗಂದಿರು ಕಣ್ಣೀರು
ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಂದೆ ದುಃಖದಿಂದಾಗಿ ತೆಪ್ಪಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಒಂದು ಹುಡುಗ
ಓಡುತ್ತ ಬಂದು ಆರೋನ ಹಾಗು ಆಡು ಬರುತ್ತಿರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತಸವೇ ಸಂತಸ. ಆರೋನನು ಮನೆ ಮುಟ್ಟಿದಕೂಡಲೆ
ಬಣಿವೆಯಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ವಿವರಗಳನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆರೋನನ ತಂಗಂದಿರು ಅವನನ್ನು

ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಝಾತೆಹನಿಗೆ ಆಲೂಗಡ್ಡೆ, ಗಜ್ಜರಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿದರು. ಝಾತೆಹನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಚ್ಚರಿ. ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಹಸಿವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಇನ್ನೂ ನಾವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಝಾತೆಹನನ್ನು ಮಾರುವದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಎಲ್ಲರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಚಳಿಗಾಲ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರಿಂದ ಅವನ ತಂದೆಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಹನುಕ್ಕ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಆರೋನನ ತಾಯಿ ಸಿಹಿಯಾದ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಝಾತೆಹನಿಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಪಾಲು ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಝಾತೆಹದ ಬೇರೆ ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದರೂ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಕೂಡಲೆ ಒಳನುಗ್ಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅದು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಓಡಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಅನಾ, ಮಿರಿಯಮ ಮತ್ತು ಆರೋನ ಸಂಜೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಝಾತೆಹ ಕಾಲು ಮುಂದೆ ಚಾಚಿ ಆಟವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿಸಿದ ಮೇಣಬತ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಆರೋನ ಕೆಲವು ಸಲ ಆದರ ಮೈಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತ “ಆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ನೆನಪು ನಿನಗೆ ಇದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅದು ಪ್ರಶ್ನೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಗೋಣು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಕತೆಯ ಲೇಖಕರಾದ ಇಸಾಕ ಬಾಶೆವಿಸ್ ಸಿಂಗರ ಇವರಿಗೆ 1978ರ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಾಗಿದ್ದ ನೋಬೆಲ ಪಾರಿತೋಷಕ ದೊರೆತಿದೆ. ಇವರು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ವಯಸ್ಕರಿಗಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಲೇಖನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಯೂಟ್ಯೂಬದಲ್ಲಿ ವೀಕ್ಷಿಸಲು

https://www.youtube.com/watch?v=kwxChEbQ_mE